

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. S. I., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Papežem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, J. Š. Baara 80, adresa pro doručování Kroměříž, Tovačovského 3161, 767 01, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, odboru územního a stavebního řízení, Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2006, č. j. 30 Ca 250/2004 - 73,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 25. 9. 2006, č. j. 30 Ca 250/2004 - 73 **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 6. 8. 2004 č. j. U 04/36335 Mak (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Stavebního úřadu, Úřadu městské části Brno – Královo Pole ze dne 31. 5. 2004, č. j. 03/5783/ÚS/8116/St., o umístění stavby „Dopravní napojení areálu C. B. – K. P., stavba dočasná – okružní křižovatka S.“ na pozemcích v k. ú. P.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že zahrnutí stěžovatele do okruhu účastníků řízení bylo ze strany stavebního úřadu neodůvodněné a tento postup správního orgánu I. stupně žalovaný označil za nezákonný. Stěžovateli tak bylo dle žalovaného nad rámec zákonné úpravy přiznáno postavení účastníka řízení, přesto však žalovaný z důvodu procesní ekonomie a zbytečného nezatažování účastníků stavebního řízení odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu ponechal v platnosti. Žalovaný svůj závěr odvíjí od skutečnosti, že do dne rozhodování žalovaného nebylo o žalobě firmy M. S. I., s. r. o., na určení vlastnictví k řadě pozemků v k. ú. P. dosud pravomocně rozhodnuto.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné také konstatoval: „*Podáním ze dne 16. 8. 2006 žalobce uvedl, že ve věci bylo rozhodnuto Krajským soudem v Brně dne 12. 7. 2005 pod sp. zn. 21 Co 153/2005 a proti tomuto rozsudku bylo podáno žalobcem dovolání. Soud si vyžádal citované pravomocné rozhodnutí, z něhož zjistil, že žalobce není vlastníkem nemovitosti pozemku parc. č. 564/19 v k. ú. P.*“

Napadeným usnesením krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného pak odmítl s odůvodněním, že „*K meritornímu projednání žaloby nemohlo dojít a soud musel žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního odmítnout (dále jen s. ř. s.), neboť žalobce ztratil aktivní legitimaci. V době podání žaloby aktivní legitimaci žalobce dovozoval z možného dotčení na hmotných subjektivních právech, neboť podle evidence katastru nemovitostí byl vlastníkem pozemku (p. č. 564/19 k. ú. P.) nacházejícího se v blízkosti pozemků, na kterých byla stavba rozhodnutím stavebního úřadu umístěna. V důsledku pravomocného rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2005 vydaného pod sp. zn. 21 Co 153/2005, žalobce nebyl vlastníkem tohoto pozemku, proto nemohlo rozhodnutím žalovaného dojít k zásahu do práv žalobce.*“

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., „soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný...“. O odmítnutí návrhu soud rozhoduje na návrh nebo z úřední povinnosti kdykoliv v průběhu řízení před rozhodnutím ve věci samé, a to bez zbytečného odkladu jakmile zjistí důvod pro odmítnutí návrhu (ust. § 49 odst. 7 s. ř. s.). Proto Krajský soud v Brně po zjištění, že nejsou splněny podmínky řízení, žalobu podle ust. § 46 odst. 1, písm. a) s. ř. s. odmítl.“

Stěžovatel napadl včasnou kasační stížností všechny výroky výše uvedeného usnesení krajského soudu z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), a tedy nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že řízení mělo být přerušeno do doby, než bude rozhodnuto o ústavní stížnosti stěžovatele proti rozhodnutí Městského soudu v Brně sp. zn. 18 C 94/98 a navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Výzvou krajského soudu č. j. 30 Ca 250/2004 - 84 ze dne 20. 12. 2006, doručenou dne 28. 12. 2006, bylo stěžovateli uloženo ve lhůtě jednoho měsíce doplnit důvod podané kasační stížnosti a předložit plnou moc právního zástupce.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 1. 2007, doručené krajskému soudu dne 15. 1. 2007, stěžovatel uvádí, že řízení mělo být přerušeno do doby rozhodnutí o ústavní stížnosti, která je vedena Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 656/06. Tato ústavní stížnost

navazuje na soudní spor vedený v řízení před Městským soudem v Brně pod sp. zn. 18 C 94/98, v němž bylo rozhodováno o vlastnickém právu stěžovatele k pozemkům, jichž se územní řízení přímo dotýkalo. Dle stěžovatele se tedy jedná o řešení předběžné otázky podle § 57 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, kterou správní orgán není oprávněn sám řešit, a proto měl tento orgán řízení přerušit, přinejmenším za použití analogie podle § 64 správního řádu. Ačkoliv je Ústavním soudem přezkoumávána ústavnost citovaného usnesení, může v důsledku jeho rozhodnutí být zrušeno již pravomocné rozhodnutí Městského soudu v Brně, což může mít vliv na vydání rozhodnutí v územním řízení. S ohledem na uvedené stěžovatel trvá na tom, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Další doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 1. 2007 došlo krajskému soudu dne 31. 1. 2007 a stěžovatel zde uvádí, že dalšího procesního pochybení se krajský soud dopustil tím, že ve věci nenařídil jednání, ačkoliv na tom stěžovatel písemně trval. Krajský soud navíc dle stěžovatele pochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel nezískal potřebné souhlasy k vydání územního rozhodnutí. Při podání žádosti o vydání tohoto rozhodnutí předložil souhlasy ČR Benzina, s. p. a OUSŘ Královo Pole ze dne 26. 7. 2000. Ani správní orgán ani krajský soud k tomu při svém rozhodování nepřihlédl. Na tuto skutečnost stěžovatel poukázal v žalobě, stejně tak jako na duplicitu tohoto řízení s řízením vedeným UMČ Brno-Královo Pole č. j. OUSŘ: 00/9015/US/903/Ing. P/hr ze dne 7. 8. 2000 k žádosti společnosti C. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na nezákonnost přerušování územního řízení rozhodnutím ze dne 11. 10. 2000.

Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal ani s odvolacími námitkami stěžovatele, které podle jeho názoru nebyly porušením koncentračního principu, nýbrž poukazovaly na nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (podání stěžovatele ze dne 25. 6. 2004, učiněné firmou T. C. v. o. s.).

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Ze soudního spisu vyšlo najevo, že dne 16. 8. 2006 proběhlo ve věci č. j. 30 Ca 250/2004 u krajského soudu jednání, jehož se zúčastnil i jednatel stěžovatele a soudní tlumočnice z jazyka německého.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační námitky stěžovatele:

K tvrzenému nesprávnému závěru krajského soudu, že stěžovatel nezískal potřebné souhlasy k vydání územního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu žádný takový závěr nevyplývá. Krajský soud se nezískáním souhlasů k vydání územního rozhodnutí vůbec nezabýval. Rovněž tak odkaz stěžovatele na nezákonnost přerušování územního řízení rozhodnutím ze dne 11. 10. 2000 není na místě, neboť v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumává napadené rozhodnutí krajského soudu a v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného předmětem řízení u krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného, nikoliv rozhodnutí o přerušování územního řízení ze dne 11. 10. 2000.

K namítanému pochybení správního orgánu, který měl dle stěžovatele řízení přerušit, je nutné uvést, že tento důvod kasační stížnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů k podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a proto je tato námitka dle ustanovení § 104 odst. 4 nepřipustná.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem v kasační stížnosti tvrzenou nezákonností rozhodnutí o odmítnutí návrhu z důvodu, že řízení mělo být přerušeno do doby rozhodnutí Ústavním soudem o ústavní stížnosti.

Dle ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám, je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.

Ze soudního spisu nevyplývá, zda stěžovatel v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného sdělil krajskému soudu, že probíhá řízení o ústavní stížnosti.

Dle sdělení stěžovatele rozhodnutí Městského soudu v Brně o určení vlastníka nemovitosti je pravomocné.

Dle ustanovení § 48 odst. 2 písm. e) s. ř. s. předseda senátu usnesením může řízení přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.

I v případě, že by stěžovatel sdělil krajskému soudu, že probíhá řízení o ústavní stížnosti a dále v případě, že výsledek tohoto řízení by mohl mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, bylo by na uvážení předsedy senátu ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 písm. e) s. ř. s., zda řízení přeruší či ne. Vzhledem k výše uvedenému tato námitka stěžovatele nebyla shledána důvodnou.

Dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné, nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soudy ve správním soudnictví v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů nerozhodují přímo o určitém právu, předmětem řízení před krajským soudem je správní akt.

V řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem je předmětem řízení rozhodnutí krajského soudu ve věci správního soudnictví.

K podmínce řízení, aktivní a pasivní procesní legitimaci, tj. způsobilosti být účastníkem řízení a procesní způsobilosti, je soud povinen přihlížet kdykoliv za řízení.

Aktivní věcnou legitimaci v řízení před správním soudem o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. má ten, kdo je zkrácen na právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

V daném případě žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 6. 8. 2004 č. j. U 04/36335 Mak zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí posoudil s odůvodněním, že žalobce není účastníkem předmětného územního řízení, protože do dne rozhodnutí žalovaného nebylo o žalobě žalobce na určení vlastnictví k řadě pozemků v k. ú. P. dosud pravomocně rozhodnuto a dále s odůvodněním, že žalobce ve lhůtě stanovené stavebním úřadem neuplatnil své připomínky a námítky. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného dovozoval své účastenství v předmětném řízení. Krajský soud jeho žalobu odmítl postupem podle § 46 odst. 1, písm. a) s. ř. s. s odůvodněním, že žalobce ztratil aktivní legitimaci. Pokud však krajský soud posuzoval věc tak, jak je v jeho usnesení uvedeno, pak měl rozhodnout věcně, nikoliv žalobu odmítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci byl shledán důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, neboť usnesení krajského soudu bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného meritorně neprojednal, ale usnesením ji odmítl. Proto Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti a ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu